

Adorace je modlitba nejméně známá a nejméně praktikovaná

Sestry a bratři, tato slova papeže Františka jsou pro nás možná překvapivá. Myslím, že nejen odrážejí obecnou modlitební praxi, ale chtějí nás především povzbudit. I to, co známe a praktikujeme, můžeme ještě více poznávat a lépe, skutečněji a hlouběji praktikovat. Zamysleme se tedy nad touto jeho výzvou v kontextu, v jakém ji pronesl při jednom ze svých nedávných kázání v kapli Domu sv. Marty ve Vatikánu:

„**A**poštol národů prosí Ducha svatého, ať dá Efesanům milost síly, aby Kristus přebýval v jejich srdci (Ef 3,14-21). Tam je střed. Pavel se noří do nezměrnosti Kristovy osoby, ale jak my můžeme Krista poznat a pochopit Kristovu lásku, která přesahuje všechno poznání? Kristus je přítomen v evangeliu a čtením evangelia poznáváme Krista. Činíme tak všichni, protože přinejmenším nasloucháme evangeliu, když jsme na mši. Činíme tak i studiem katechismu, který nás učí, kdo je Kristus. To však nestačí. Abychom pochopili celou tu šířku a délku, výšku a hloubku Ježíše Krista, je zapotřebí vstoupit do určitého kontextu, především do kontextu modlitby, jako to činí Pavel: na kolenou. A prosit: ‚Otče, sešli mi Ducha, abych poznal Ježíše Krista.‘ Abychom Krista poznali, je doopravdy nezbytná modlitba. Pavel se však nejenom modlí, nýbrž se i klaní tomuto tajemství Ježíše Krista, přesahujícímu veškeré poznání, a v kontextu klanění prosí Pána o tuto milost poznání. Nelze chápat Pána bez tohoto klanění, mlčenlivé adorace. Myslím že - pokud se nemýlím - právě adorace je modlitbou, kterou nejméně známe a nejméně praktikujeme. Dovolím si říci, že před Pánem, před tajemstvím Ježíše Krista, ztrácíme čas nejméně. Adorace, klanění. V tomto mlčení a tichu klanění je On Pánem, kterému se klaním. Pro pochopení Krista je nakonec nezbytné, abychom si uvědomovali sebe, to znamená, uměli obviňovat sami sebe, čili uznat, že jsme hříšníci. Nelze se klanět, adorat, aniž bychom obviňovali sami sebe. Ke vstupu do tohoto bezedného a bezbřehého moře, kterým je tajemství Ježíše Krista, je zapotřebí tedy těchto věcí. Za první modlitba: ‚Otče, sešli mi Ducha, aby mne vedl k poznání Ježíše.‘ Za druhé: klanět se tajemství, klaněním vstoupit do tajemství. A za třetí obviňovat sebe: ‚Jsem člověk nečistých rtů.‘ Kéž Pán daruje také nám tuto milost, kterou Pavel vyprošuje Efesanům, tuto milost poznat a dosáhnout Krista.“

My, kteří jsme členové sdružení Eucharistická hodina, stáváme se v oblasti adorace Nejsvětější svátosti oltářní jakými „adoračními profesionály“ všude tam kde žijeme. Jsme tedy vděčni Svatému otci za tyto myšlenky i za jeho vlastní vztah k adoraci. Víme, že mu leží na srdci bída tohoto světa. Dokonce dává adoraci jako možnost konkrétní pomoci, tak jak to navrhl při setkání s polskými biskupy v Krakově: „Všichni máme možnost mít otevřené srdce a být křesťansky velkodušní vůči těm, kteří přicházejí. Modleme se ve farnostech hodinu týdně před Nejsvětější Svátostí za migranty. Právě modlitba jako jediná napomáhá ve světě, který hřeší proti Stvořiteli.“

Kéž je nový liturgický rok, do kterého vstupujeme adventní výzvou k bdělosti, pro nás pro všechny adorující, časem bdělosti těch, kteří čekají na svého Pána pravidelným rozjímáním, klaněním a tolik důležitým pokorným ztišením.

+ Francis V. Lohman